

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIIS. — EXCEDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

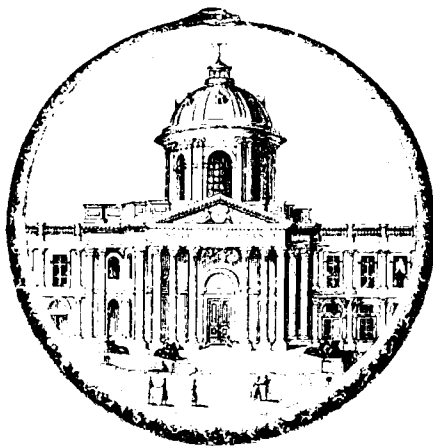
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANGIÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Hi et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut GUILLIELMUS DINDORF per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλῃ τίς
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορὰ,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχει δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπιχα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερεῖν
Ἦρχανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἑννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Ματθίας ὁ Ἡλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτός
ἐπικληθείς, ἀρχόντος Ἦρχανου τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρας
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαίου
τοῦ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαλιου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἦρχανος
μὲν δὲ πρεσβύτατος ἔστι τετάρτῳ τῆς Οὐεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰουδῶτος, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλτοις ἀναγεγραμμένην τυρόν,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηνεῖτο, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαίδευσέ-
μενος ἀδελφῷ Ματθία τοῦνομα (ἐγγεγονέει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐπεὶ δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμενην, συνιόν-
των αἰετῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως ποιόντων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν
τι γινώσκειν. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τὸν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτῃ δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indiciū est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonaci liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem suc-
cessionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomino
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraie filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathae pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quoque genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandriae, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiae autem ego primo anno principatus Caii Caesaris.
Mihī porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illae vero tres sunt,
Pharisaeorum prima, Sadduceorum altera, et tertia Esso-

λάξεις εἶπαμεν· οὕτως γὰρ ὥρμην αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διτλήθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανούν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφῇ δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῇ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνεΐαν, ζηλωτὴς ἐγεγόνειν αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 ψας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεπον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἥ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένη

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεγθισομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρό-
 20 πευεν, ἱερεῖς τινες συνῆθες ἐμοί, καλοὺς κἀγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώμην ἐπέμψε, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάβοντο τῆς
 25 εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σὺκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηγάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην
 30 ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες ἕτεροι, περὶ ὀγδόηκοντα σύμπαντες, ἀνελήθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποσιδῶνους Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλι-
 35 τύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος καλλίστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηῖα τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηῖας, ὑπέστρεπον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετάνοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσι αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρύπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενέσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὲν ἔπειτα·
 50 πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μέσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποβίβας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύσω ληρθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης ἤδη τῇ Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti saepius diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banun nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parautem, alimentisque sponte provenientius vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in sanctimoniam, crepi ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perfectissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et fidei ac nunciis vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari adiis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluvium conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usu natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicaearchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is minorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris innotui, id quam occissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus colonestatus essem a Poppaea, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanioerem meutem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicitissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρῳ ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ λεηστικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολέμιους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζ-
οντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβῆναι, παύσειν τὸν νεωτερισμὸν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσίου
πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὶ-
ρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς πέριξ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἡμετέρων Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναίξιν καὶ
τέκνοις ἀνῆρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὕτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι περρονήκεσαν, οὕτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐχθρόν ἢ
ἐπιβουλὸν. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρανομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἔξωθεν πολέμιων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδιάσαντο κατὰ τῶν ὁμοφυλῶν δπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμαχοὺς
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διερχόμενοι, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὁμοίᾳ δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
διηγήσασθαι μὲν οὐκ ἔστιν, οὐδ' αὐτῶν ἐπιμνήσθαι, βουλόμενος
παραστῆσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προκίρσεις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεόν ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσίου, τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρώτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν λεηστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπερουμένους ὅπλων, δέξαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριον γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεστάναί, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἡμεῖς καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάσκοντας ὡς ἐστὶν ἀμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστοὶ δὲ τούτοις αἱ
μὲν ἔχουσιν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἑτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαθὼν οὖν ἐγὼ τὰς υποθήκας ταύτας ἀφικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἦρυν, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post eandem
Manaheni et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocriter nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continenterent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosus praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem inexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quum et al-
tera quaedam causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam
Syriae urbium nobis finitimarum incolae Judaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliri fuerant. At Scythopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judaeis exteris, Judaeos qui apud ipsos erant vi-
aderunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debita, eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpassi sunt qui Damascum habitabant Ju-
daeii. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter meminisse, eo
animo ut lectoribus ostendam Judaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritique ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilaeam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiiebam in magna
solicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκριστόν αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίω Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιὰν τε καὶ πίστιν προσέπειναν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τοῦ πόλεως, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πληθῆ, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δορίαι οἰκίους ὑμπερέοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δορία πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἔδρον ἐρ' ὅπλα κεχωρηκότας ἦδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσηγμένων, ἔρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δὲ Μικροῦ καὶ Ἡρώδης δὲ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομψὸς δὲ τοῦ Κομψίου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασιλέως γενόμενος ποτὲ ἐπαρχός, ἐν ταῖς ἰδίαις κατήσσειν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συντρέσκετο Πίστος, παραγόμενος

20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμαχίας. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμῶν ἐκρινεν. Ἰωστὸς δὲ Πίστου παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοῦξαι πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἀπειθεῖν πραγμάτων, ἐκ τῆς

25 μεταβολῆς οὐόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰετῆς Γαλιλαίας, ἀρξαιεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετραρχοῦ καὶ κτίστου γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβεριῶν ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεύειν αὐτοὺς

30 μὴ δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμειναι δὲ καὶ μέχρι Φηλίκου προσεταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ εἶπεν αὐτοὺς ἡτουχῆναι, τῷ νεωτέρῳ δορεῖν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἀρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπάκουσε, τῆς

35 Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἱερεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν ὄχμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-

40 ετίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξαι γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωριτάς μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.

45 Ταῦτα λέγων προετρέφετο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἧ ἡμερῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων

50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρός, ὡς παῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἰτίος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσωμεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod persisterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fideique dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *multiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora Dora autem urbs est Phoenices: mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui cum sequebantur omnes, Herodes Miar, et Herodes Gamali, et Compus Compis filius, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a Iustio Justo abreptus: natura enim furiosior erat. Allera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse: hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem exstitisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigis et fallaciis vincere. Neque etiam Graecae eruditionis expers erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ δπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρησι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγανον
5 κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευὶ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὄρων διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέειπεν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πᾶν προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περὶ ἔθνη Ἰαδαρηνοὶ καὶ Γαδαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχλα κατὰ κράτος· καὶ
10 15 πυρπολῶντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβησαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ καὶ συμβαλὼν τοῖς προεირημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς
20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ οὓσαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης
25 καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μανᾶχου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοὶ τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστές τὸ ἔργον. Ἐπιμεινὰς οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ
30 πέμπτῃ φεύγει περιβετῆ γρησάμενος κόμη, τοῦ μὴ κατὰδῆλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κοιμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστάσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἐμ-
35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολλύει. Πυρετοὺ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς πιασὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ διδῶσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ τὴν
40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλείων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαθὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀγρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανείσθαι
45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγέλλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολεμεῖν, ἀπέκτεινε.
50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπαρῶν τὴν αἰτίαν δεῦτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλάντι, δι' ὃ βραδύνειν. Καὶ τούτων δὲ παρὰ γενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνέλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumbibat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugæque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quatuor dies illic mansisset, quinta die, appositâ coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsitâ salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, obiectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nuntiaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis mandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod redditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
νείν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
6 ὁμολογούμενος ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἐκγονος
Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυφόμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἑαυτοῦ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῇ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὲ χαρίζομενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
πολλοῖς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλῆθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαθὼν τὰ δπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκθατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τιν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὁρμῆσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀρχιζομένους εἰς
Ἐκθατάναν πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμορῦ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλείᾳ
20 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέποιθεν ἡμᾶς
πίστοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τεκμήριον εἶσεσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
15 μένους περὶ τῆς ἐπενηγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκθατάνοις ὁμορῦλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονοῦν-
τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μὴδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον ὅλον ἐμελλεν ἀποβή-
30 σεσθαι, ἐξάπτεσθαι. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβειν εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκθατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, καὶ οἱ
τὰ δπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα θεινά-
ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
μις, συμπερίειν οὐκ ἔλεγεν ἀρσῆσθαι πρὸς τούτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
50 σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκουον Μό-
διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
περίεξ χώραν πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσιν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareni-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occideretur,
ob ea in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse regnum
illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus aditens ne in ea quae scripta erant
incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
Syris Caesarensibus gratiam iniret, multos Iudaeorum inter-
fecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
tis Batanæam habitantibus in Iudaeos Babylonios (eam
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Iudaeorum Caesareni-
um duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Varus,
audito vos contra regem insurrecturos esse, nec lumen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrent. Ju-
bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sua-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros able-
garunt. Atque isti cum duodecim legatis Caesaream de-
scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
Iudaeos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
se cum uxoris et liberis in Gamala castellum, relictis
vicis magnis opibus refertis et multis pecorum myriadas
habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse
in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut du-
cem se ipsis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareen-
ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
laudatquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
audisset Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesareae erant,
cum uxoris et liberis, ad multas myriadas, una die neci
addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀρικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράψω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμεῖναι παρεκάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ ὅλοιον, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ὥς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.

17. ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακαλέσαντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμακούς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριεῖον βουλήν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενομένοι (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰωῦστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσων μετὰ τούτων πετέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπουν οὐκ ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά- νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφρία παῖς, ἐν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔρχμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρήσας, πολλῶν οἴμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,

18. ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαντες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριεῖον ἡμιλίαν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμακῶν ἀνεχώρησαμεν. Ἀναιροῦσι δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γεγονέναισαν αὐτῶν ἐχθροί.

19. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθητι σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιον εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρελαβὼν, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ- ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβειων ἀρικόμην, βουλούμενος γινώσκειν τί ποτε φρονεῖ· κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.

20. Παρεκάλει γάρ με τὸν Κάισρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμας ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· ὅλαιν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκοπὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσθαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hinc de rebus, et quid me facere juberent ab illis requirere. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ providerem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositæ essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethnai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis palatium onne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quædam conclavium inaurata viderat: multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais cecerseramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripiendum manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo ageretur: moxque apprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripientem aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in structuram patriæ murium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαθεῖν ἐτρομέτατοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψυχρίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδόνθηναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πανουργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλιππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλεισμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκούντος, πεπομπέμην πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθάρων, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δὲ ἀνὰ γκῆν Ἑλληνικῇ γρόμμενοι τὰ νόμισμα παραδύναιωσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μίᾳς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλαις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσαράων, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκέειν· οὐ γὰρ ἔκων ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύειν καταλείψισθαι ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστον χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ὑπόρρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπολύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην δπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεως ὁχυρότητος. Μεταπεμψάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀρελέσθαι μὲν αὐτὸν τὰ ὅπλα οὐχ οἶόν τε ὅν ἐώρων· ἐπειτα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἔκοντας ὀλίγον διδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζόμενας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὅρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάθωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τούς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅταν ἐβδόμηκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φιλικῆς καθάπερ δαμνα τῆς πίστεως εἶχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποιησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μηδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρῶς δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμαχος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γὰρ ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τῆς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολῆς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναικα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεπρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς τερπὶ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permisum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent, præstabilis esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mercedem, eos dimisi jussos bello non lacescere aut Romanis aut finitimis. Id enim mihi inprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galitarum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitia: habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam datus ut temeritate ab iustitia non discederem, sed memet a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, quæ a late etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offerebantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsî: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι
τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς περίε πό-
λεις κατοικῶντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱερουσό-
λυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶι πεπομπέναι. Καὶ δις
6 μὲν κατὰ κράτος ἔλθον Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τε-
τράκις, Γαδαρεῖς δ' ἅπασι, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις
ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε
τινάς τῶν προειρημένων ἐθὼν ἐτιμωρησάμην, ὡς προ-
ϊὼν ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν
10 Θεὸν (οὗ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ θέοντα πράττοντες)
καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων βύσασθαί με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα
πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ δὲ
ὑστερον ἀπαγγελοῦμεν.

15 ις'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλι-
λαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ
κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραπο-
δισθέντων, οὐκ οὕτω ταῖς ἐκυτῶν ἐπαιστέναζον συμφο-
ραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα
δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφθόνησε· καὶ γράζει πρὸς με πα-
20 ρακλῶν ἐπιτρέψαι καταθάνει χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβε-
ριαδί θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἐνεκα θεραπείας.
Κἀγὼ, μηδὲν ὑποπεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ
ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν
ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν
25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφικόμενοις σὺν αὐτῷ,
πάντων τε τῶν ἐπειτηδείων ἀρθρόναι παρασχεῖν. Δι-
ετρίβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κοίμῃ τῆς Γαλι-
λαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

30 ιζ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων
πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με
πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παρά-
κλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ
πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως
ἔχοντες καὶ στάσει χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος
35 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὁμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ
προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθά-
σας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ κα-
θεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὡς προείπον, τὴν
τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ μὲ σπεύδειν
40 παρκαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν
γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ
Σίλα, καὶ διακρίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς
νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν
τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα.
45 Πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλήθος ὑπηγ-
τάζειν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· δὲ καὶ πᾶν με τετα-
ραμένους ἀσπασάμενος, δέσας μὴ εἰς ἑλεγχὸν αὐτοῦ
τῆς πράξεως ἀφικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύσει, ὑπε-
χώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ
50 δὲ, γινόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματο-
φύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνός, καὶ μετὰ τούτου κα-
τασχὼν δέκα τῶν ὁπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ
πλήθει τῶν Τιβεριέων, στὰς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὕψους,
παρεκαλοῦν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi
ut sacerdoti debitas. Ex manubis tamen, postquam Syros
urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me
Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque his Sep-
phoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses
semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potesta-
tem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum
populorum pœnas sumere sustinui, prout in sequentibus
ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum
enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam
manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula
incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me bene-
volentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus
liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemi-
scent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti
fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiti invidia:
et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descende-
ret, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis
valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali
alienjuss auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his,
quibus a me commissæ erat Tiberiadis administratio, nomi-
natim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui
cum eo venturi essent, remanque omnium necessarium
copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam
in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venis-
set, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide descri-
scentes ipsi se adjungerent. Et multi preces illius liben-
ter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a
natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gau-
dentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos
impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent
id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat
enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis præto-
rem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium volunta-
tem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si
cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Accep-
tis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota
nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum
iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum
urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et
cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salu-
tasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adi-
ret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero,
quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa
me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis
decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem
alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne
tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἴσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προϊσταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μηδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαξάντων.

ιγ'. Οὐποὶ δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τίνος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκρύψω. Ἐπεπόμεναι δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων

10 οἵπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμψθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένους. Ἦκον δ' οἱ πεμψθέντες, κἂν ἐπεπράχισαν τούργον, εἰ μὴ τοῦ τριγγυῶ ὕαττον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τίνος Τι-

15 βεριέως Ἡρώδου προσανακουσθείς, ὁδηγηθείς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοῖον λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχαίαν ἀφικόμεν.

ιδ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐτύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύνθησαν. Ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγειν ἐπ' αὐτούς· (βέβαιον γὰρ ἔρασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν)· διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι

20 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναρχέοντας ἀρξίσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταγόθεν μεθ' ὀπλων, καὶ παρεκλεοντό μοι προσβαλεῖν τῇ

30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαρος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέχνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος ἀσπιωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἔχουμένος ἐμφυλίου πολέμου κα-

35 τάρχειν. Μέγρι λόγων γὰρ ὤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴν οὐδ' αὐτοὺς ἔρασκον συμμέρειν τοῦτο πρᾶξι, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκούντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράψει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενο-

45 μένων· παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθείς ἔρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾤετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς γῆρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὀπλων) εἰδότες τὸν

50 ἄνθρωπον ὡς πονηρός ἐστι καὶ ἐπίορκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσειν ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν εἶναι αὐτῶν ταῖς προθυμαῖς ὡμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦ

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque precedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consensuo, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, jursurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : veruntamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προσηρμένῳ τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀρξινούμην.

6 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ ὁ πῆμ-
10 φαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιλεῖτον εἰς τὴν Πτολε-
μαίδος μεθόριαν, ὑπέσποντο δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτα-
κόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάγειν εἰς ἡμᾶς. Ὁ
δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπε-
σεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μὴδὲν προγινώσκουσιν. Πέμ-
15 ψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαθεῖν ἐξουσίαν ἀσπασό-
μενον ἀρξέσθαι. Συγγωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὸν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἐσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἐβρασαν αὐτοῦ τέλος λαθεῖν ἢ κακουργία. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη,
20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἔχε πρὸς με τὴν ἐπι-
χειρήσιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπι-
βουλῇ. Ἐπηγόμεν δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων· εἴτα προσταζας τὰς ὁδοὺς πάσας
25 ἀσφαλέςτατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχσαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιη-
σάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύ-
30 σαντος ἐμοῦ ρῆσαι τὰ ὅπλα θάττον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεληῆσθαι,) περιστῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ'
35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔστην τὴν ἐπ' ἐμέ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλὴν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμψθεῖ· συγγινώσκειν δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοῆσαι καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεται. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσας ἐκείνου, ἀπέλυσά, συγγορήσας αὐτῷ συναγα-
40 γεῖν πάλιν οὗς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἠπει-
λῆσα, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς ἀγνομισμένης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀρξινούνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ
45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς αὐτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἶσα βιασθῆναι, φά-
σκων δεῖν ἕκαστον ἀνθρώπον κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν
50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφυγόντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἔχουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίκαιαν ἅπαντα παρῆγον θαψίλους.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque caedibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniam se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitalerat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscere multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intromitterent, ceteros vero excluderent, vinque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocius arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore perculsus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Illos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναιμι καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρουρίον ἐξαφύσσοντας. Οἱ δὲ πεμψθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τόποιν ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρείην εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίους, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν ἵππους οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδεύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαράταξαμένου δὲ καμῶ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδῖον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειρεῖτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπειποίει,) οὐ μὲν ὑπακούσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γεννητόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαίτημεν εἰς τὸ πεδῖον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Κεῖ 20 μέγροι μὲν τινος γενναίως ἀντέστη σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖον δ' ἔρῳν κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὔσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναιμι, ἀναζεύγνυσιν ἄπρακτος εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσπόμεν δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίου ἐπαγόμενος 25 ὁπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Ἱπολεμαΐδος κειμένην, εἰκοσι δ' ἀπέχουσαν σταδία τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὁπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταΐας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμῆλους καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προε- 35 καλοῦμεν εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριδιὸν χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ἡλικίας μὲν ἑπαρχος, παρειλήφει 40 δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα καχοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμεν.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν 45 τοῖς Γισχάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἡμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον, 50 καὶ παύειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μῖσος ἐξάψειεν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τοὺτοισι καὶ τοὺς Γάδαρ (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν σ' μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Ebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicissem, Ebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem prolitteret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Ebutius quidem illic qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Ebutius, quum milites extra vicum statuissem, jussissenique eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Ebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitani iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depraedatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in meodium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἔμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσείχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
 5 μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἔδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτούς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χροῦμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
 10 νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὡμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐκ κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
 15 τήν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπατηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπατρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένων, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
 20 τὴν πορείαν ποιομένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπερέρετο πόντα διήρπασαν. Καὶ ἦχον εἰς Ταριχαίας πρὸς με τέτταρας ἡμίονους καταφόρους
 25 ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάττει τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεφείν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
 30 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τείχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδίδοναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
 35 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρῆσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτούς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γε τῆς
 40 ἐμῆς γνώμης οὐ διῆμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπειμώμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκεύη λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
 45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχρότης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἔπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
 50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι θάττον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; airbat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
 rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex huiusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt : et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia suppellectile : quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum exspectabant : profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum proderē : me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat suppellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri iata renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam occissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος ἤδη προσυνήθριστο, μίαν τε πάντες ἐποίουντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοῦ γεγενημένον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκλειεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς
 15 Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ταραξάι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιός τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς Μουϋσείως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολίται, μισεῖν
 10 « ὄνασθε Ἰωσήπου, εἰς τοὺς πατρίους ἀποδελύσαντες νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὡμῶν στρατηγὸς προδότης « ἐμῶν γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσαθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καὶ. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοξάσαντος,
 15 ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατηγόμεν ἔσπευδεν ὡς ἀναίρησάν. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχήμεν. Σίμων δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
 20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστώτῃ μοι κίνδυνον ἐξαγγέλλει· ἡξίου τε γενναίως θηήσκειν ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς βαναυσάσοντας ἢ κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὤρμηθην
 25 προσελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μελαινὰν ἐσθῆτα, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέρην, ἣ μὴ βέβαται μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσειν ὦμην, ἦεν εἰς τὸν ἱπποδρόμον, ἄφρων τε φανείς καὶ πρηνὴς πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἔλεινός ἐδῶξα πᾶσιν.
 30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάσαι τὰς γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξει πρότερον εἰς τὴν γρῆαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
 35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκουσιν, εἰ κελεύουσιν. Τοῦ δὲ πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπύλλων οἱ δολίται, καὶ θεασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπέστησαν, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν διολογῆσαι πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
 40 λεὶ τετηρηκέναι, ὥς ὡμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναίρησιν.

καὶ. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
 « πον, διόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
 « μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
 45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
 « νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων « ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
 « κοντο κοινοὶ τῆς ὑμετέρας γεινόμενοι τύχης, ἐβου-
 « λήθησαν τεύχεα κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
 50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς « τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν Ταριχαϊτῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν ὡμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipsorum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus Sapphia filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges et in medium prodisset, « si non vestri gratia, inquit, o « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges « conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius, « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose- « quuti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est pernas exi- gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversabar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil præsenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout ducem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, priusquam penetrarent hostes vim illaturi aut interficaturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet propitiendi in mediam multitudinem. Vestis igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium mihi occursurum esse putabam, in circum ibam, et ex improviso apparatus humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutationem, pro virili adniebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebar quidem me huic egisse, ut ipsorum ferret opinio, postulabant vero ut primum ipsos docerem, quem in usum pecuniam rapto quesitam et ad me allatam servarem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore exspectantes ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse, quasi mea confessione proditionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritis fuerim, non de- « precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita- « tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani- « madverterem ad hospites excipiendos propensissimam, « multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua « relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent « fortuna, mihi in animo erat mœnia condere ex istis pecu- « niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas « plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hanc Taricharata quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, neque homo esse animo adhortantes ; Galilæi vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τιβερίᾳδι κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγῶν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν εἴκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησταὶ καὶ τῆς στάσεως αἵτιοι, δεισαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἑξακοσίους ὀπλίτας ἤκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν. Ἀπαγγελλθεῖστές δέ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἡγήσαμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρήσασθαι τι καὶ τόλμῃ. Προσάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶν ἀναβὰς παρεκάλουν εἰσέμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα· παύσασθαι γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοῦς ἔβην. Εἰσεμψάντων δὲ τὸν θρασύτατον αὐτῶν μαστίγιῃν αἰκισάμενος εἰς τὸ μυχάτατον τῆς οἰκίας παρσούρας, τὴν ἑτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόβει καλεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχήλου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλάντας. Τοὺς δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὐτὶ μέτριος. Δεισαντες οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἶχον γὰρ ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμη-
25 σαν. Κἀγὼ τοιοῦτον στρατηγήματι χρῆσάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβούλῃν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀρικομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστάνας οὐκ ὀφείλειν ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθῆσόμενοι πάρεισι· διέβαλλόν τε φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπέθετο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι. Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν ὄχμον ἀνε-
35 οῖδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας διέσπυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
40 ἐπείθοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καί ποτε μεθ' ὀπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχίᾳ ἐπλήθον, ὡς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίδατος γένηται τοῖς κατα-
45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγνομένη οὖν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλείσας διωρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἄγουσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηῶν διεπέρασα, καὶ
50 δοὺς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην αὐτοὺς ἐπαγαγεῖσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτοὺς τε μεγάλως ἡχθόμεν, β' αὐτοὺς τοὺς καταφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me aedificaturum moenia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum praeter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne poenas ab iis exigerem ob ea quae perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nuncio autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me proripere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu aedium foribus, quum coenaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intrumiserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri perculsi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic haerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus stragemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos reges, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum praestigiiis quae ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accipissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursum a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ades quas Tarichaeae habitabant impetum faciebant, quasi eos interfectori. Quod ut audivi, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet anderetve ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ades proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata qua inde ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accrescere) dimisi, multis verbis rogatos ut praesentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολεμίαν· ἀμείνων δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμικτημένα. Καὶ τὰ

μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράρουνσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάζουσαν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κακείνῳ μὲν ταῦτ' ἔγραψον. Ἀρ-
10 κόμενον δὲ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχέμην. Ἠκηκόεσσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετειγίσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀριτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπερὺσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως δόμοποροῦντας δρῆναι, οἱ δόξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤρϊσαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημίας· καὶ ἐπιδραμὼν τις ἀπήγγελλέ μοι τὴν δεινότητα αὐτῶν, ὡς ἀρίστασθαί μου διεγνώκατιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐπαράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὁπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκίσεις ἀρει-
25 κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐδουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις (ὅσας γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστει λαθῶν πολλάκις) μόνους δ' ἔχων περὶ ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἡπόρουν δ' πράττειν. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐστῶσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 βείν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπι- γειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαίαις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέριστιν ἐώρων μακροτάτην· φηθήσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀρικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐδουλόμην οὖν στρατηγῆματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραγῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πόλιν τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρῶτους τῶν
45 οἴκων προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπισθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν, οὓς ἔρχην ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριίδα.
50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἐγίνωσκον οὐκ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λιμνὴν πᾶσαν ἐθέαταντο πλήρη, δείσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγέντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατιθένται τὰς γνώμας. Ὁρῶντες οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : salius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admove-
re. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quenique suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum saepius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicis quosdam circa me habens, incertus havebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespere appetente : nam etiamsi advenissem, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos ad-
gere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarem principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatorem secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dem ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculsi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxo-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμέ ἀρπύζοντες (εἰκάζον γὰρ οὐ προπεπισθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βυλῆσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰ δόγμα τοῖς Τιβεριεύσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτοὺς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμρόμην αὐτῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δικαίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογούν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πληθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτόίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμειβάσας ἀπέλυσον εἰς Ταριχαίας φυλαχθῆ-
15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαθὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἑλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλη-
20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶον κακῶν ἤκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρήσασθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετής νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνειν μὲν οὐχ ὅσον ἡγούμενος διόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχον, τῶν περὶ ἐμέ τινι
25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλείτου τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσούτο πληθὺς προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουληθεὶς κατὰ δόγμα γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας,
30 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς « χειρὰς ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμέ γενόμε-
« νος, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
« τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἑτέραν αὐτῷ συγ-
χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κάκεινος
35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χειρὰς ἀποβαλεῖν λαθὼν μάχισσαν κόπτεν τὴν ἁριστεράν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀρπύζοντες, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἧ κατ' αὐτῶν ἐρχομένην, ἀπε-
40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόβου ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρήνης μεταπεμψάμενος τοῦ πληθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῦ πασὼν διαφέρουσιν, σιγῇ μὲν τὸν διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένονσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε-
νός γὰρ αὐτοὺς ἑτέρου δυνάσεσθαι ἐχθρῶς ἐπεικούς
50 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμείνησκον ὅτι πρόσθεν ἤ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱερουσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰ δελεῖν τὰς χειρὰς ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμῶν κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem.

Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullasset, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam purnam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecipi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
« tus exstististi, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « purnam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, agre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavissem eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunitum exspectantes: neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei litterarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitae, dis-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνεύλουν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεγθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέθε τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὐάρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διὰ δόχον δὲ ἀρ-
 χθαι Μόδιον Αἰκουον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθῃ πάλαι, γράζει πρὸς τούτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 ρθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστέλλει. Καὶ
 15 Μόδιος, δεξιόμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺ-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ
 20 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
 τηγοίη τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπέμψεν ἵππους τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 πον. Καὶ παραγενόμενον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξέει λόγος ὡς Ῥωμαίων
 ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεὶς τινας ἀναλα-
 βόντα θάττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς
 30 Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βατανάϊαν πάλιν ἀποκαταστή-
 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ
 τῶν ὑπάρχων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως
 ἐπιστείλαντος, ἔσπευδε ποιῆσαι ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱερτίνης πολλοὺς νεανίσκους
 35 θρασεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 στὰς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ δπλα, ὡς δι' αὐ-
 τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένου. Καὶ τινας μὲν
 ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς
 40 γνώμας ἀνέηρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 αὐτοῦ τινα τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ
 Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνεῖλον, καθὼς ἤδη προείπομεν.
 Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 45 ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ
 πόλει τείχη. Κἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντείπων ὦν ἤζω-
 50 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις
 χώρα μέχρι κόμης Σολύμης. Σελευκεῖα δὲ καὶ Σοι-
 γάνη φύσει κόμῃσι ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη.
 τὰς τε κατὰ τὴν ἄνω Γαλιλαίαν κόμῃς, καὶ πᾶν πε-
 τρώδεις οὖσας, ἐτείχισα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ-
 60 ταῖς, Ἰάμνεια, Μηρόθ, Ἀχθάρη. Ὠχύρωσα δὲ
 καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχιάς,
 Τιβεριάδα, Σέφφωριν, κόμῃς δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον,
 Βηρσάβην, Σελαινί, Ἰωπάπατα, Καφραρχῶ καὶ Σιγῶ
 καὶ Ἰαρά καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σίτων

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem
 hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem,
 sororis Justi maritum, modica prena affecerint. Ista quum
 in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
 bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium
 e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
 que familiarem, ad hunc scribit, quæcunque ipsi evenierint
 narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad
 reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges
 misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
 ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim
 perccebnit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum
 contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad
 ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice co-
 miterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstrabat
 hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis de-
 scivisse. Movque jubet eum assumpta equitum manu ocus
 Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde
 abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutu-
 rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus
 provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus
 quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo esse-
 qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Ga-
 malitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et
 arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent.
 Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero,
 quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin
 et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan-
 guineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt,
 ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
 tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis
 ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postu-
 lationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis
 regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
 leuciae, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedi; alios
 item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
 tos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamiā,
 Meroth, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris mu-
 nimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem,
 Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben,
 Selamin, Jotapata, Capharecho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεθέμην πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

- λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσηύξετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
- 8 Προθίμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Ἰσραήλοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ ὀπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν
- 10 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλις μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἵρέσεως, ὃ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι
- 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶγεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν
- 20 ἔπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιεῖν ἐπὶ μήχιστον αὐξηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀπαιρεθείη. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς
- 25 περὶ τὸν Ἀνανὸν, μὴ καὶ φθάσας γυνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ ῥᾶδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαιεν· πολλοὺς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προσεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ
- 30 στρατηγῶ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καὶ οὐ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φαύλων ἔργον εἶναι.
- λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνου ἤξιώσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔπρασκεν
- 35 ἵνα ὑπὸ τῶν μετασταθείη ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν ὠρεῖας τοῖς περὶ τὸν Ἀνανὸν· τάχα γὰρ οὕτως ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων ὃ προῦθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς
- 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθάραντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ ὃ ἐδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ
- 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰσάκρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φιλοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλις εἴη τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν εἶη τὰ πάτρια γράσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερο-

montem Mahyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonathanem Sennæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Pharisaorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, velusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summo verer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, multi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem institui, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, acrito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsitan futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrina laude. Horum quidem duo vici erant populares, Jonathan et Ananias, secta Pharisæi ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Pharisæus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligenter. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνῃν λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδώσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαίων ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα
10 αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν θλιών, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου
15 καὶ δπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἔκων καταθεῖμην τὰ ὄπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσόμην, ἀποκτεῖναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγεγράφευσαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ
20 πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέπθωρι καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεύσι προσέτατον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλά τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βου-
25 λῇ, γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιτλήγησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φθόνον ἀνικρεθῆναι με προστάξιν, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη
30 θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν γῆραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπο-
36 λουμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθῆεν. Οὐ κατανεύοντος δέ μου ταῖς ἱκεταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δεισάντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπειλόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν τοὺς
40 σημανοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δεῖν τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν
45 ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσοχίς ἐστὶν ὄνομα τούτου.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἷον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἐδοξά
50 τινα λέγειν ἐπιστάναί μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ᾧ οὗτος, ἀλγῶν, παντὸς τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν παῖσιν εὐτω-
«χέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subijcere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggestissent Jonathas ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilaeum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jusserunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comineatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod non veram cives in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, inique lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desererent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilaei ne post meum discessum latronibus contumplibiores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, mœstus et turbatus ex iis quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «heus tu, qui mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus «felicissimum. Nam facies ut non haec solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κῆμνε δὴ μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαίοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 ὄντορα θεασάμενος, διανίσταται καταβῆναι πρὸς αὐτού-
 5 μενος εἰς τὸ πεδίον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν θῆιν πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βίβαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἰκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἄσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνὸς ἡμέρας
 τοῖς ἔθροισι ἐσομένῃν. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἐπειθον, κατηγάγοντο ὁδοὺς μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἐῶντι.

μγ'. Ταῦτα δὴ καὶ ἐπακούον αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατῆρξιν, ἐκλάσθη πρὸς ἑλόν, αἶσιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδῆλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανέψα δὴ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχίλιους ἐξ αὐτῶν ὁπλίτας ἔκρινεν κελεύσας ἕχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διατῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχίλιοι παρεγένοντο, τοὺς ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχίλιους τοὺς σὺν ἐμαυτῷ στρατιώτας,
 ἵππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὖσαν, ἐποιήσαμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖλον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀρίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζῶν στρατεύματος καὶ ἱππέων ἑκατομῶν,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεὶς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίδων
 πόλεως, τίθει καὶ ἀγὰρ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσχών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγεμεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγνώσκει σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλητ-
 τόμενος ὑπεστέλλετο τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 35 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβεων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τήν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφω χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισγάλων Ἰωάννην ἐπιβεβούλευκέναι σοι
 45 « πολλὰκις, ἐπέμψαμεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παρι-
 « νέσσοντας εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύσασθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἔκρινεν ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 σοὶν θάτερον, ἢ ὅτι χωρὶς ὁπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχέριον, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομι-
 ζων, ὅρασός ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexerant,
 multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi)
 prostrata in faciem cum lacrimis supplicabant ne ipsos dederem
 in hostium potestatem, neve discederem regione ipsorum relicta
 expositaque inimicorum injuriis. Et quum precibus nihil proficeret,
 cogebant me, adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem suam
 pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi multitudinem,
 flectebam ad misericordiam, æquum esse existimans ut pro tanta
 multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen.
 Itaque mansurum me annuebam: quumque jussissem quinque
 millia ex ipsis cum armis et commeatu ad me venire, ceteros
 domum quemque suam dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque
 illa millia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum
 habebam, et equitibus octoginta, recta contendebam ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis confiniis situm: atque ibi continebam
 exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse contra
 Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum cohortibus
 et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut incenderet
 Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemaidis. Dumque
 ille ante Ptolemaensium urbem vallum exstrueret, ipse etiam,
 quum stadiis circiter sexaginta a Chabolo abessem, castra
 metatus sum. Et sæpe quidem militem utrinque produximus,
 quasi prælio congressuri, sed non ultra velitationes processimus.
 Placidus enim, in quantum norat me modis omnibus agere
 ut pugnam inirem, præ metu prælium detrectabat: veruntamen
 a Ptolemaide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum collegis,
 quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani
 pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim
 audebat aperto Marte me adoriri. Ad me vero hujusmodi
 epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hierosolymitarum
 « primoribus, qui audiverant Joannem Gischalenum sæpe tibi
 « insidias tendidisse, missi sumus, « ut illum increparemus, et in
 « posterum facere admonere. « mus quicquid tu imperabis. Itaque
 « quum nobis in animo « sit tecum deliberare de iis quæ in
 « communem tibi nobis: « cum utilitatem agenda venis, obsecramus ut ad nos
 « ocias « non magno comitatu venias: neque enim vicus hic
 « excipiendi est militum multitudinem. » Atque hæc scribebant,
 alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos sine armis
 venientem in sua potestate haberent, aut ut multos mecum
 adducentem pro hoste condemnarent. Istas ad me literas
 deferens veniebat eques, juvenis alioqui audaculus, qui olim
 sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαμένον. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἡδὲ δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίων πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλάντος οἰκέτου μοι ἦκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαίου, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 5 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωσ, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων « ἦκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σύ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνόμπνείν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν διμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστὰς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαιῶν φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδὶ προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μεθ' ὧν ἐμβλέπωντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείη τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνάνην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείη τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν ἀλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπεῖν ἡμῖν, ἔφη,
 25 « θελήσεις, λήψει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπέκουνεν, καὶ πολλὸν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλεῖον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθύσει οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς
 30 κατεψηφισμένοι εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγρᾶψω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκειν πυθόμενος ἡδομαι, « μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι. τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ἑλὼθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μὴδὲ κελευσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιώ μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκτι. « δὸν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦχετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »
 45 με'. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασσάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν
 50 ἐπιτελῶν ἓνα παραφυλάσσοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθῃν διμιλία γένηται. Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθῃν, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπεμψαν. « Ἰωνάθῃ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπῳ χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δ-
 « πλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tunc forte amicos et Galilæorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesse equitem quendam Judæum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt lega-
 « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsiguabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, præcepi ut drachmæ viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dico
 45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilæorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero præterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti et militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathæ ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque colle-
 « gæ Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tercio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρὺν κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέπομα, ἀρί-
 5 κοντο εἰς Ἰάφραν κώμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 λιλαίᾳ, τείχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ὑπνιτίζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 10 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 νεροῦν μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀζιῶσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεις, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 « Ομοῖαι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 15 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βούωντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπρωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνούνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἀνδροῖποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποδιδέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπῆ-
 20 νουν οὔτε ἐβλάσφημον. Παρὰ δὲ Σεπρωριτῶν εἰς
 Ἀσωγὴν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 σρόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 25 ἑλοῖς τοὺς καταβούντας. Κατὰ Γαββαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντιάζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνείς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολέμειν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 30 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 δίων· καὶ γράψω πρὸς αὐτοὺς ταδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἔλθειν βούλεσθε, διακοῖσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι· τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστίν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 40 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσι μοι. Καὶ Ἰωάννη
 μὲν ἔδοκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κακῆνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεχεῖσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνοῖς ἔργοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γυνῶσιν ἤχέ μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος ἀπομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγεῖλαντος. Οὐκέτι δὲ ἤδειν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῃν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσίους ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cadere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psi que eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uterer, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 suluisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchei cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid moliretur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλι-
λαιαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παρίοντας συλλαμβάνοντα πρὸς
ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλι-
σκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
6 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας
ἐπέμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν
ὁδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δὸς κἀκείνῳ τοὺς
μετ' ἐπιστολῶν ἐλεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν
ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίους
διηγγεῖλα κελεύειν εἰς τὴν ἐπισύσαν ἀναλαβόντας τὰ
ὄπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρόθ κώμην
παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
15 μοῖρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ
τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξiάρχους αὐτοῖς
ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα
στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναγαίγειν. Τῇ δ'
ἐπισύσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρόθ γενόμενος
20 εὐρίσκει πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλή-
ρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόν-
των, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ
τῶν κοινῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς
αὐτοὺς λέγειν ἤρξαμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν
αὐτοῖς ἔχων ὑμολογῆσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα
μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας,
ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν
ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔρασκον τὰς ταρχαῖς χωρὶς φόνων
30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ
κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνά-
θου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ
οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγ-
γεῖλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς
διενεούμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς
ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν
Ἰωνάνην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπολεως ἀποδέουσα.
Κρύψαντες οὖν λόγον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας
ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων
ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ
ὁ δὲ διδάσκειν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγνώμην
45 μόνον εἰσελθεῖν ἔασι, τοὺς ἄλλους ἀπεύρξαντας· οὐ-
τω γὰρ ὥροντό με γενήσεσθαι βραδίως αὐτοῖς υποχεί-
ριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν
ἐπιβουλὴν προκισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνώμην,
καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθέουδεν ἐσκηπτόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύε-
σθαι με καθυπνωμένον, ὤρμησαν καταβάντες εἰς τὸ
πεδίον μεταπίεθαι αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγοῦν-
τος. Τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὀφθέντων γὰρ
εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galileam custodiret, et quotquot prae-
irent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui
cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex ami-
cis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Gali-
laeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes
caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes
cum literis corripere, hominesque in vincula conjectos
istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas
curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galitaeis
per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium die-
rum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis
vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes
divisis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui,
et centuriones eis praefeci, qui jussi erant sedulo curare ne
quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie
autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in
vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a
militibus occupatum, qui a Galilea mihi in auxilium ade-
rant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo
e vicis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrexi,
verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefa-
ctorem appellantes me et regionis suae servatorem. Tum
ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut
nec quenquam pugna lacerarent, nec vi invaderent regio-
nes, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis:
nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque
caede componere. Accidit autem ut qui ab Jonathas missi
erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent,
quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout jusse-
ram, istic locorum tenebantur; literis vero perlectis, quae
calumniis plenae erant et mendaciis, mecum statuebam, ne
verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum prope-
rare.

48. At Jonathas ejusque collegae, quum de adventu meo
nonnihil acceperant, cum omnibus suis et Joanne se re-
ceperunt in domum Jesu: quae turris erat magna, et nihil
ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem
abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occlusis,
expectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum.
Adeoque militibus praecipiant ut me, simul atque adfuerim,
solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant
me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe
sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quum
primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex ad-
verso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. At-
que Jonathas suique, existimantes me somno oppressum
requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se
pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res
longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum
Galitaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατὰμεψὶν τε ἵποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα· καὶ παρεκελεύοντο ἀπείναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
 5 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων ἀπαγγελλέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου κρότος παρὰ πάντος τοῦ πλήθους εὐθύς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
 10 ἐπιβοήσεις χάριν ἔχειν δημολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ. μβ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
 βήθησαν μὴ καὶ χινδυνεύουσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ὀρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπαλθεῖν,
 15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἡξίωσα,) κατήφησαν ἐκστησά-
 μενοι τῷ λόγῳ. Προστάζας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πι-
 στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
 ἀπροσδοκήτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσει, παραινέσας δὲ
 20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
 ἐξοδὸν τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
 ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
 θην ὑπεμίνυσκον, ὃν τρόπον γράβαιαν ὑπὸ τοῦ κοινού
 τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπέμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
 25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με
 πρὸς αὐτοὺς ἀρκεῖσθαι. Καὶ ταῦτα διεξιὼν τὴν ἐπι-
 στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀνήσασθαι
 δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. «Καὶ
 30 «μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
 «πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν
 «ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
 «κάγαθους ἤγαγον, ὅθλον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
 «ετάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
 «ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνῶτε καλῶς τεπερᾶσθαι μοι
 35 «τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
 «εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότι· τούτους δὲ πάντας
 «ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
 «πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
 «ἀρετῆς ἐνόηδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
 40 «ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
 «γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
 «πρακται.»

γ'. Ἰαῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
 γίνοντο φωναὶ, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα.
 45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
 τῶν πραγμωσμένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὤμνουν
 ἀνυβρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυτῆσθαι δὲ μη-
 δέποτε μηδὲνα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστο-
 λῶν ἃς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθείσας
 50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
 πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
 βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταφευδομένας ὅτι τυραννίδι
 μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε
 πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείποντων

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
 bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria,
 res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
 hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
 pro me acciperent qui ipsis praesent. His mihi renunciatis,
 nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
 nuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque
 collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
 a populo universo applausum est, laetisque acclamationibus
 me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
 imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
 erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
 in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
 cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
 enim ab ipsis ut manerent,) maestis vultuque demisso stabant
 verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
 perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
 militum fidissimos viis ad eas custodiendas praefecissem,
 ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam
 in armis esse admonissem, ne ad hostium incursum, si
 quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
 collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me
 scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
 contentiones quae mihi cum Joanne erant finendas, et ut
 me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
 epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
 dum literis ipsos coarguerem. «Atqui, dicebam, o Jona-
 «tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contendenti
 «reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
 «tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
 «dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
 «ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
 «a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
 «paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
 «vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
 «vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
 «atque etiam virtute omni hic versatus fuierim. Et vos
 «sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
 «aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica-
 «tis, si quid minus recte factum fuerit.»

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
 tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
 Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
 vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
 se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
 vero unquam a me dolore injuriarum affectum. Deinde epi-
 stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
 a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Ga-
 lilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
 quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
 insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναστρέψαντος ψευδοῦσιν. Ἐξην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἐκουσίως τῶν κοιμζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς προουράς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθερόυντες. Κἂν ἐπεπράχισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσαν τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔξην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τὰ ληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυσεν αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέσχετο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ ἐπεκαίλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοῖος μὲν σὺν ἐγενομένην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤτειν στάσιν διέθρον οὖσαν τοῦ κοινῇ συμπερόντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὄρμην οὖσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπλῶσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἐπεσθαι, Γαβάρων ἀπέχουσαν εἴκοσι στάδια.

Καὶ τοιοῦτο στρατηγίᾳ χρητάμενος παρέσχον ἐμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυυλίου πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενομένην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσει χρητάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀντήτοις τιμωρίαις οὕτως πέρεσθαι, κελεύει τοὺς καθ' ἑλίκιαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρώτους πρὸ αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πολιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν γῆραν διαστασιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔξην, πρὸς τοὺς λόγους ὑμῶν, παρακλήσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκέλευν. » Ταῦτας αὐτοῖς τὰς υποθήκας δοὺς, ἐναρμολογούμενος τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίησάμην, συμπέμψας δὴλτίας πεντακοσίους. Ἐγγραφὰ δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἤδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως δεῖ τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱερουσαλήμ καταλῦσαι. Συμπάρεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις καθ' ὅσον μέρη τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάβῃς τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάροις τὴν διατριβὴν ἐποιούμην.

νγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοὶ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Ἰσραήλ, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριεὶον πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudinem dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non invitae mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

31. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaos quidem furentes cohibuissem, Jonathae vero ejusque collegis divisim me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego summiopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

32. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stituissem, eosque admonuissim ne ad irascendum et gravissimas poenas ocus ferrentur, jubee centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et quereclam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos » flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes nemet in Galilaea manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma pervenitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

33. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati essent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala remiserunt: ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spe pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλῆσθαι προστεθῆναι. Ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγ-
 5 γέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλείπειναι, καὶ σπεύδειν ἡξίου. Καὶ γὰρ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παρα-
 γερόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενομένοι παρὰ τοῖς
 10 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διὰ φόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δείσαντες περὶ αὐτῶν ἤκον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μα-
 κριζέειν ἔλεγον οὕτω περὶ τῆς Γαλιλαίας ἀναστρα-
 φέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένου κόσμου γὰρ
 15 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δοῶσαν ἔρασαν, ὡς ἂν διδοσκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέρην τε τῆς Ἰωνάνου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑπογέριον τὸν Ἰωνάνην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ
 20 ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους δροχους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγομήην. Καὶ δὴ παρακαλοῦσά με τὴν καταλύσιν ἀλλαχρῷ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον ὀχλίσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔρα-
 25 σκον.

νό. Καὶ γὰρ μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπρα-
 γμονήσαντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης,
 30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἄλλῃων σημήνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνονται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχήν, μέγιστον οἶκημα πολλὴν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φρα-
 35 νεῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγῷ χρεῖττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστηλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἄμεινόν ἐστιν, ὃ πολίται, τέσσαρσιν ἡμῶς ἀνδράσιν « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
 40 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήγει παρελθόν Ἰούστος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεγέμενοι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐγώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελ-
 45 θούσα ἐκτὴ ὥρα, καὶ ἦν τοῖς σάββασις ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπῆσαν ἀπρακτοί. Εὐθύς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐβίβην εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι· καὶ τῇ ἐπιούσῃ
 50 περὶ πρώτῃν ὥραν ἤκον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαμ-
 βάνω δὲ συναγόμενον ἥδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευ-
 χήν· ἐφ' ὃ τὸ ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλ-
 λεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως
 θασάμενοι με παρόντα διεταράχθησαν· εἰτ' ἐπινούσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præ-
 erat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasu-
 rum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes
 transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc
 digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat,
 (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque fe-
 stinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obse-
 quutus eo me contulisset, in interitus periculum incidi ex
 hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud
 Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me
 deficere suasissent, quum primum me adesse audissent,
 de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum præ-
 dicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus admini-
 strandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus
 essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant,
 ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adji-
 ciebantque justus esse ut meam erga ipsos amicitiam quam
 Joannis complecterentur: et domum quidem ocius redire
 aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem
 tradiderint. Atque ista loquuti jururandum jurarunt unum
 et alterum, ex iis quæ apud nos horrores plenissima ha-
 bentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde
 me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crasti-
 num diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aie-
 bant Tiberiensium civitatem in tumultu conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam,
 relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones
 inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam,
 quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquanmultos dispo-
 sui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inau-
 dirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti
 omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam
 et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes
 esset ingressus, palam quidem minime audebat verba fa-
 cere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus
 esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans,
 aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor vos viris quam
 « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scien-
 « tia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejus-
 que collegas. Hæc loquutum Jesus Justus, quum in medium
 prodixisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam
 sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta
 erant, et procudubio coorta fuisset seditio, nisi necesse
 habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo
 tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jona-
 thas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium
 distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum
 renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima
 diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in
 proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero
 in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui
 convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex
 improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant,
 deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαῖων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδοῖεν ὑπὸ τῶν πολέμιων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγουσῆς βοήθειας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νε'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμοκλήπουσα, μὴ δόξαν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ασφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γινόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχνος πολέμιων ἤυρον, ὑποστρέφω συντόνως δδύσας καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τε βουλήν πᾶσαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερων ἐπιστολὰς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἤκειν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν γῶραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιορθῆναι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δόξαντας αὐτοὺς, καταδόσεις ἐποιοῦντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνήσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρ-
30 μήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιγγειλάμην· συνεδούλευον δ' ὁμοκ, καὶ ἐπὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν προσβαλεῖν, εἰς πάντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· πρέ-
35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλευεῖν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπειγουσῆς ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔφην ἀφῆγείσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλῆθει συνήρτησεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κα-
40 κείνους οὖν θανάκασον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίέναι. Τοῖς δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνῶμαι, μὴ κατεργασάμενοις ἃ διανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τούνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγεῖτο τοῖς πλῆθεσι πανδημεῖ
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρεῖναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοήθειας πᾶν ὄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπῆκουον, μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ἔωθεν ἀφικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonoea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab
60 is qui in Galilææ confiniis degebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copias Jonatham ejusque
65 socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δῶσαν ἂν στρατιωτῶν δυνηθῇ· λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χείριον καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκαῖνος, ὑπακούειν ἔμαλλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
5 λάκων τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελύους ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπορεύσασθαι, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεζωσάμην ὡς οἷόν τι ἦν ἀφανέ-
10 στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἰσεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
15 πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ὥς
ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
20 ἔχην ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρῶτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῦς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἴπε, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γέγονασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμψθεῖ-
25 σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιθέναι με δόντα τοῖς
πρέσβεσιν τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνείκην ἐγὼ στάσιν ἐλλοῦσαν ἐξάπτε-
30 σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἴπον,
« ἔπραξα δοῦς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβεσιν
« ὑμῶν, παύσαθε χαλεπαίνοντας· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

35 νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
40 ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκε τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
45 Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἐνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίος ἔστιν
50 « Ἰώσηπος ἀποθάνειν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
« καὶ τὰ Παλιλαίων πλήθος ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« χὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναρεῖν τε ἐπειρώντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quocunque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinis
spectatissimos fideique constantes, jubeo scilicet sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsaremus. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxi, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudinē exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuuncians in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutem mem
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interissem,)
in hæc verba erumpit, « desinite, ο Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Istam autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
(quum primum) comites mei facinus conspexerunt, gladius

χαίρας καὶ παίειν ἀπειλήσαντες, εἰ θιάζοντο, τοῦ τε
 ὅχμου λίθους ἀρμυμένους, καὶ βάλλιν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην
 ὀρμήσαντος, ἐξερπύζονσί με τῆς τῶν πολεμίων βίης.

59. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον
 6 τὸν Ἰωνάθην ἰόντα μετὰ τῶν ὁπλιτῶν, δείσας ἐκείνων
 μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ πινος ἐπὶ τὴν λίμνην
 σωθείς καὶ πλοῦς λαθόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταραχίας
 διεπερχομένην, ἀπροσδοκήτως τὸν κίνδυνον διαφυγών.
 Μεταπέμπομαι τε εὐθὺς τοὺς προτεύοντας τῶν Γαλι-
 10 λαίων· καὶ προάγω τὸν τρόπον ὃ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ
 τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον
 διαβηραίνην παρ' αὐτῶν. Ὁργισθέν δ' ἐπὶ τούτοις
 τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλ-
 λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκτρέφειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
 15 πειν αὐτοῖς ἐλθεῖσιν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ἀρῶν αὐτὸν
 ἀρανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεὶ γὰρ ὁ
 ὅμοιος αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
 νειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμψέντες ὑπ'
 20 αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν·
 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκούντα πράττειν
 αὐτοὺς ἔργον. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὲ
 καὶ Ἰωνάνης, οὗ λαθούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας,
 ἀνεξέφυγεν εἰς τὴν Γισχάλα.

60. Μετ' οὗ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀρικνοῦνται πάλιν
 25 οὓς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον τριῶρα τὸν ὄχμον ἐπὶ
 τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
 λιέλου παρωδούνθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ
 πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύα-
 σαν. Ἐρῶσαν δ' οἱ πρέσβεις δι' αὐτὰς οἰκίας αὐτῶν
 30 ὁ ὄχμος ὥρμησεν ἐκπιπρᾶναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμα-
 τα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσαλυμιτῶν παῖδες, πολλὰ
 τοῦ ὄχμου δεχθέντες αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας
 ἀρχὴν ἐθελοῦσιν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
 τασον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέψαι ὁἴκασον. Ἐντω-
 35 γὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρήηλα κόμην ἀρικόμην,
 ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα
 τοὺς πρέσβεις διηγείσθαι τὴν τῶν Ἱερουσαλυμιτῶν ἐπὶ
 τοῖς πεπαραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν
 καὶ μισοπανηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας
 40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰο-
 νάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὲ καὶ
 τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι
 τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποτεῖν μέλλουσιν.

61. Δεξιόμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρα-
 45 χθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωνάθην καὶ
 τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριεῶν τοὺς τε προτεύοντας
 Ἰαχάρων, βρολήν τε προτιθέναι σκοπεῖσθαι κελεύον-
 τας τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῖσι μὲν οὖν ἀν-
 50 τέχεσθαι μᾶλλον ἰδοὺς τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
 ἔρῶσαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπὸ ἐκείνους
 προστεθειμένην, ἄλλως τε καὶ ἐμοὶ μέλλοντος αὐτῶν
 ἀπέχεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ὑπεύχοντος ἐμοῦ κατε-
 φεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωνάνης οὐ μόνον τούτοις συνηρέ-
 σκετο, περιβήναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς οὐνο κα-

stictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis,
 populoque sublatis lapidibus in Jonatham irrudente, ab ho-
 stium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut
 Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, per metu
 illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum
 salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque conscenso
 Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo
 evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri
 jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et
 Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum
 abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum
 multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer
 illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem profi-
 cisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e
 medio tollere. Attamen eos, ira hæc adeo incitatos, ipse
 reprimebam, expectare jubens donec rescisceremus quid-
 nam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi re-
 nunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ factu optima
 viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista di-
 xissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ
 ei parum successerant, Gischala se recipiebat

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et
 nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gama-
 lielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in
 Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea ex-
 ciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur
 populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas
 afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis pre-
 cibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant
 Galilææ principatum, Jonatha vero ejusque collegis præ-
 cipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perle-
 ctis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis
 jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymita
 et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant
 ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum prefecturam
 suo decreto mihi ratam fecerint; quaque Jonathæ ejusque
 sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio
 mittendas curabam, jusso tabulario curiose inquirere quid-
 nam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non medio-
 criter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tibe-
 riensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium
 referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere
 oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut re-
 rum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos
 aiebant urbem suam deserere quæ semel ipsis commise-
 rit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non absti-
 nerem. Hoc enim confingebant, quasi id illis intermi-
 natus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat,
 sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum inrent co-

τηγορήσοντας μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαϊαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντας. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενήνοχέναι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπίνειν πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἑτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἐαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

56. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεύχεα προενόησαν ἀσφαλίσθηναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχίσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισχάλει. Οἱ τοίνυν 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκοντες Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐτρατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐμπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν 20 δεσμοῖς ἐπὶ ὅπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλημν. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα ὁ γλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους 25 ἀπολῦειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶρον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορεύσθαι) βλασφήμες ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπᾶσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοίρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμας προσέταξα λοχίωντας περιμένειν, χιλίους δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὄρεινὴν μὲν 35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσέγγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάθωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προσελθὼν ἐν προύπτῳ καθεζόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς δρώντες ἐξέτρεγον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν. 40 Τόσαύτη γοῦν ἄγροσύνη κατέσχευεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προῦθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοίαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

57. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάχαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πώλεως πορωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔρην καταβᾶς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί- 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοίαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρρους ἀπατηθείς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάχαρος ἐνέδραν ὑποπεύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίστας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commodè administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogeant.

62. Tiberienses autem manibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere : et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ tecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sincerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam : nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Immo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquamultis qui ipsis praesidio essent : velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fœdus cum illis ferire et Galilææ praefecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi praesidio essent, obviam factus benigne comiterque cum

ζόμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 βάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 6 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὕτω τῶν Τιβεριέων νικούντων, (ἐπεφεύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται.) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικούντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμφας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς εἰληφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχεον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἐσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγινόμεν. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπαισχύνουμην τε δοὺς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 φειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ἐξ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμφάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν ὅτινες εἴεν αἴτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείκxαμένων δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰουδάτην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοὺς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακκο-
 σίων, οἱ παραφυλάττουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεσχάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα οἰσάκι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέειπον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περικείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μὲζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἑμᾶνες ὅσα ἠρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναγόντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

Ξε'. Γεγονώς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλωμαι
 πρὸς Ἰουστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ζειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθέσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι κατατρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulò vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere. ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum : militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum : aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbēbam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar : atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem victos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socio-
 que vinculis solutos et committu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quin ad me iterum confluiscent, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quaecumque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent : diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quandam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē penam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiæ
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia : sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέφευσται, ἡλῆ-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία-
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκην ἔχω καταφευδομαρτυρούμενος)
ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση-
τις ὅτι μὴ πάσαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετρίότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότητε συγγράφειν, (τοῦτο γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόμενα ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρῶτερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνελήφατε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπηρσας καὶ ὁ σὸς οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τὴν τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὐεσπασιανοῦ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἑνοικοὶ, τιμωρίζον ὑποσχεῖν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεῖς ἂν δίκην Οὐεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἔξου-
« σίαν ἀποκτείνει σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδομένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστῆσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορώμαιοι μήτε φιλοβασιλεῖς γεγό-
« ναστε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιταῷ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυνάμενη πρὸς Ῥωμαίους, εἶπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωνκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τινα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκύλυσεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἠπάτησάν με τέχνησιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
« σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Ἰάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
« τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταπρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἔξρυσία γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἐπειψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus siliui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim libet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendiisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasianī Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
« dedisses jussu Vespasianī, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te alii etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui hæc legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edicto quoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mœ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὅπλα λαβεῖν. Ἦ δὲ σὴ πατρίς, ὦ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν σταδία τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἰκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχου βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βῆχος εἰδύνατο· καὶ γὰρ ἢ τε πόλις ἢ τε δῆμος ὅπλων
 « ὑποπόριτο. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὦ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οὐδὲς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληρθέντα, φρουρίᾳ τε
 « πολλῇ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐρχθὲν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου βῆχαι τε τὰ ὅπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανόν, ἕως αὐτὸς ἀρικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέβη τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ ὅπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἢ
 « πόλις ἢ ἡμεῖς κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δευμένῳ
 « καὶ τὴν ἀνοιαν ὑμῶν παρατιυμένῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἦ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « σαυτίκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέσθαιρα;
 « στασιαζόντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Τιβεριάνος ἐξήτασθησαν, οἱ μὲν πεπτοκότες, οἱ
 « δὲ ληρθέντες αἰχμαλώτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φῆσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεπονηκέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρός, ὡς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρήνεντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρῆ-
 « μασι, τίνας ἐνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθάνειν
 « δὲ κελεύσας ἅπασι, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχάριστο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταύτας σὲ ἤρρε βραδυσκοῦντα, ἀπή-
 « λασε τῆς ὀψείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς εἴω. Θυμιάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τομᾶς λέγειν πάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μῆτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῇ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μὴθ' ὅσα ἐπαθὼν Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιορκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς παρακολουθήσας, μὴθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἐπραξα πολιορκούμενος δυνήθεις πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγέλλοντες ἂν διεψήρασαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilee partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rorē liberatos arma abjicere, et auxilio remisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis menibus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum prae metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatibus. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Fibiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, *nonne* multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hac diligentius inquirere. eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galileam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nostre
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narraundo erant acierum conflictu illuc perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραγθέντα μετὰ ἀκριθείας γήσεις
 « συγγεγραμέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιῆσαι τὴν γραφήν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραμέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αυτοκρατόρων τοῦ πυ-
 « λείου γενομένου, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἥκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὶ γὰρ εἴκοσιν ἔτων εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριθείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μετ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, θεόρατος. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς ἐδίδαξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αυτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἡδὲ βλεπομένων. Συνῆδιν γὰρ ἑαυτοῦ τε-
 20 « τρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνοι καὶ παρετετυγχέεισαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 25 « γὰρ αυτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ ἑκατὸν ὑπέταξα,
 « καὶ βουληθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. » Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλόστον
 « χαίρειν. Ἦδιστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἐδοῦξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 35 « ἡκριβωμένοι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φίλτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλόστον χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς οἰκίας
 « γρήζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλους
 « ἀρχήθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « πολλὰ κατηχήσω τῶν ἀγνωστομένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πάρρω γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθω.

ζ'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα καὶ
 « καθίστας τῶν ψιλῶν συνῆδριον, ἐβουλεύομην περὶ τῶν πρὸς
 50 « Ἰωάννην πραγματομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ἐπληθύναντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ οἰκίας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 « αὐτῶν, προτιέσθιν ἔμην τὰς ταραχὰς χωρὶς χρόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quae gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scripseris contra quam Ca-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo praestitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogni-
 « tique ejus, viri Gracarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratae diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desiderunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestae paene adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe conscius eram mihi servatae ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari pra-
 « cepit : rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci ; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quae scripta erant. » Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexnisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quae scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quae gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quae ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et haec quidem quae ad Justum spectant, de
 « quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 « sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilaeis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore penas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine corde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γνῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, 5 διὰ τοῦτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προτέμνει τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπεύλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ 10 δημοσιώσιν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετετρακισχίλιον τὸν ἀριθμὸν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων 15 μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἐμείνεν.

ζζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν 20 τεινῶν δυχρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με ὄρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἤκειν θάττον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρησόντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, 25 πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Κἀγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφ' ὁρμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰθθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῆς καὶ 30 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμπρασαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέιτταντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα 35 πορνήσεως κατὰ τῶν ὁμοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιαρῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὄρᾶν ὁμοφύλους οὐκ ἔστιν δσιον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστασσόντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς 40 παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσοῦσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, δια- 45 σῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὔχωρσεν τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἐύρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν 50 τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ζη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσοῦσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore perculsi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus destineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tunc Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse oculus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensusque,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, aedes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines prae metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationis modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ raptu ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me duce eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, πα-
ρακαλοῦντες ἀρξίσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν
πολιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἐργεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ
5 μὲν τούνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνω-
ρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ'
ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν ἐφ'
ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταγόθεν κατὰ
10 τὴν ἐπιούσαν ἔχον εἰς Ἀσχωλὶν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κα-
τάλυσιν ἐποιοῦμένην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιοῦντο,
προδότην ἀπακαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως
φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἡσίουν αὐτοῖς καταβάσιν ἀρδὴν
ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
15 χθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπρωρίτας.

ΞΘ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἡπόρουν τίνα τρόπον ἐξαρκάσω
τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτοὺς. Ἀρ-
νήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραμένας τοὺς Τιβερι-
εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
20 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν
πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἡδίκηκασιν, εἶπον,
« Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
« κωλύσω διαρκάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως
« τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
25 « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γινόμεσιν, ἀλλὰ πολ-
« λοι καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεί-
« νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ
« τότε πάντας υποχειρίους ἔξετε καὶ θεοὺς ἰδίᾳ ἐπάξει
« δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
30 παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
λέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς
ἡμέρας ἐπὶ τινα τῶν ἑμαυτοῦ χρεῶν ἐπέηγουσαν σκη-
ψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
λάβρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιωτῆν φύλακα καὶ
35 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωγθήσεσθαι. Καὶ ὁ
μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ
μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ
προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὄξυν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

Ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου
40 παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀρηγγίσσομαι. Λαβόν-
τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
μὴ ἀρίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα
45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐπίμενος πραγμάτων, καὶ
δι' ἐλπίδος ἔχων ἀρξέειν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ
πατριδος. Οὐ μὲν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν.
Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
διὰ μῆνιν ὦν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
50 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Καὶ γὰρ
δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τσσαύτην ἔχον
ὁργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰούστον, φέρειν
αὐτοῦ τὴν μογθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δεῖσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub
imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat,
illisque rescipsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem
nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
ferebat agnitum comprehensumque ad me ducunt : plebs
autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad
arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus
evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo
Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam institari non pote-
ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ,
ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque
quum diu tacitus mecum cogitassem, tandem respondebam,
« Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
« stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
« ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
« Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
« sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
« bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
« cero quinam fuerint prodicionis auctores : et tunc omnes
« in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
« singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persnasi
multitudini : moxque, ubi ira rescederat, domum quisque
suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque
enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
discriminæ iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.
Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra
Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
a Romanis neutiquam desciscere. Justus vero suadet eis
arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non
tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensi-
bus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Gali-
lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἔπειψε πρὸς βασιλέα, κρείσσαν καὶ ἀσπρίεστερον οἰκῆσθαι παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

21. Σεπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἔκειν παρεχάλουσι ὡς αὐτοὺς ὄχτην παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομὰς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν 10 πάλιν συγγὴν, ἣν ἐλήθουσιν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ γῆρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βάλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἰκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέεικα, καὶ τοῖς τέλει προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβυθίσας συγγούς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἄγνοιαν ἀνγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυσκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοῦς, δύο 15 δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενουμένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδίον μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦ- 25 πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τὸν πεπιστευμένον τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐστράχευε. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλείας δύναμις ἔκειν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας 30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοικοῖς 35 ἀποκλείειν.

ὁ δὲ Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπιθύμην, πέμπω διαγίλους δπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβוליτῶν οὐδὲν ἐπραξαν, 40 μέχρι τρισγίλων ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι γάρραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἀποθνήσκον αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦντα μέγρις 45 ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότον δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφύδρα πάντας ἐθροῦθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀρεῖα 50 χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικαῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· κἂν κατώρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ πρᾶξις μὴ ἐμπαδὼν γενομένου δαίμονος τινας. Ὁ γὰρ ἵππος ἐπ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτῶδῃ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eadem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis moribus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post prælio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copię equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Canala, ut omni a Galilæis comœatu incolæ excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regiones ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbant. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regiis obviam processi, et in fugam compuli. Atque prælium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi forquandam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnavam, in locum comosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνεγκέ με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη εἰς κόμην Κεφαρνόμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
 5 μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφάμενος οὖν ἱατροῦς καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέξας, δοῶν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετεκομίσθη.

10 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμὲ πάλιν ἐθάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόγον ἰδρύσαντες ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπ' αὐ-
 15 κουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράξαντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἔξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὲν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ τινας δπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχιῶν εἰς Ἰουλιᾶδα,
 20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὔεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀρικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
 25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὔεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
 30 μαίοις φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφίστατα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πευμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσούσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
 35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὔεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβῶν Ἰούστου τοῦ Τιβερίου, ὅτι τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
 40 δωκεν οὖν αὐτὸν Οὔεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδησεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὔεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδῆλωται. Σεπφορίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὔεσπασιανόν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
 45 ἐπομένου μοι ἄγρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὔεσπασιανοῦ ἀριζεύς. Περὶ ἧς τίνα τρόπον γένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωταπάτα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιτορχίαν,
 50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληυθεὶς ἐδόθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιτορχίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις ἀπὸ γγελχα. Ἀναγκαῖον δ' ἔστιν, ὡς ὀμῶμαι, καὶ ὅσα

alliiit : quum autem articulorum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis desiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordannem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrî regem maledictis incescere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyrîorum et Romanorum. Ejus enim exercitum præfectum Philippum regiam protidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrîos quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut penas daret regni stipendiaris. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sepphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narravi. Mili autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραφα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἷ'. Τῆς γάρ τῶν Ἰωταπῶν πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμενος, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμενον τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτίδων τῶν κατὰ Καίσαρειαν ἀλουσῶν ἐγγύριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολλὸν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγόμενον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κακείθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλὰκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐχόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, ὅσαςκις νικηθεῖεν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβολαίς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευεν ὁμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλὰκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὅ τι θέλοιμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσας μὴδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττειμι, σωματῶν ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτῳ, καὶ βιβλίῳν ἱερῶν ἔλαβον χαρισμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἐρυσσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κώμην τινὰ Θεσκῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτρίχειός ἐστι χάρακα δεῖξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἥλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καταιρεθέντας αὐτοὺς θεραπέας ἐπιμελεστέας τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπεύομενοι, ὃ δὲ τρίτος ἐζήσεν.

οἷ'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνονήτους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκαὶ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθεῖσθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, συμπλῶν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμων. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ καταλύσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένης,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad penam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discentiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quo inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cereali et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflurant, io vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων ἔδωκεν καὶ τιμῶν διατέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου μεταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών· ὁ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ καὶ δισχίλους τῶν ἐγγυρίων συναναπείσας, ἐκείνοις μὲν αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τῆς χύρας ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς ἔρασκεν ἐμὲ αὐτῷ ἔπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.

20 Οὐ μὴν Οὔεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβὼν δὲ παρὰ Οὔεσπα-

30 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ' ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσχόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην μητέρα· ὃν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν προσηγόρευσα περιέστειν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμεν γυ-

40 ναῖκα κατακηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίαν, γυνέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεστάτων, ἦθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν. ὥς ἔμετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰου-

50 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνων, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Διέμεινε δέ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὔεσπασιανοῦ γὰρ τελεύτησαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν

60 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς καὶ προσήνεγκε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τοὺς τε γὰρ κατηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδὸς μου, κατηγορήσαντα

70 κόλασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῷ λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ

80 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀποδεωκὼς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit, et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem diminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et his mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside victus et ad Imperatorem missus, siebat me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici* traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis, qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem dimisi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta habitabat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Simonidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer, non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ provincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acceperit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit. Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epaphrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia hæc narrationem claudio.